

Adoption & Samfund

Medlemsblad for Adoption & Samfund
Februar 2008 ★ 32. årgang

Foreningstelefon: mandag kl. 20.00-22.00

65 92 00 18

Hjemmeside:

www.adoption.dk

Formand:

Michael Paaske, Klanghøj 47, 8670 Låsby

(priv.) 6596 0521

E-mail: michael.paaske@adoption.dk

(mob.) 2567 4239

1. næstformand:

Paul K. Jeppesen,

Grønparken 165, 2800 Lyngby

(priv.) 2729 3461

E-mail: paul.k.jeppesen@adoption.dk

(arb.) 3283 0508

2. næstformand:

Inge Fabricius, Vermundsgade 32, 2100 Kbh. Ø

4453 0404

E-mail: inge.fabricius@adoption.dk

(mob.) 2815 2204

Kasserer:

Ellen Larsen, Postboks 133,

3910 Kangerlussuaq, Grønland

299 84 12 33

E-mail: ellen.larsen@adoption.dk

Sekretær:

Carl Erik Agerholm, Teglvej 4, Frifelt, 6780 Skærbæk

7475 7365

E-mail: carl.erik.agerholm@adoption.dk

Bestyrelsesmedlemmer:

Asha Wellis, Møllegade 3, 6670 Holsted,

2821 637

E-mail: asha.wellis@adoption.dk

Marianne Østergaard

Vesterbrogade 191, 4., 1800 Frederiksberg C

3322 9553

E-mail: marianne.oestergaard@adoption.dk

Jørn K. Pedersen, Ulriks Allé 70 B, 6270 Tønder

7472 1111

E-mail: joern.k.pedersen@adoption.dk

Hans Ejnar Bonnichsen

Kildevænget 8, 6560 Sommersted

7450 4774

E-mail: hans.ejnar.bonnichsen@adoption.dk

Kurt Nielsen, Dæmningen 55, 2500 Valby

3616 8725

Kirsten Korning,

Øster Skibelundvej 36, Askov, 6600 Vejen

7536 1050

Suppleanter:**1. suppleant:**

Sidsel Babette Johansen, Tandervej 45, 8320 Mårslet 8678 2722

E-mail: sidsel.babette.johansen@adoption.dk

2. suppleant:

Louise Svendsen, Rymarksvej 99 3. th.,

2900 Hellerup

2624 4064

3. suppleant:

Tanja Ib, Kærnehøjvej 122, 5260 Odense S

3117 4146

E-mail: tanja.ib@adoption.dk

4. suppleant:

Lise Taanum-Willumsen, Astrupvej 50, 5000 Odense 6591 2734

E-mail: lise.taanum-willumsen@adoption.dk

Medlemsadministration:

Helle Jespersen, Snerlevej 40, 2820 Gentofte

E-mail: medlemsadm@adoption.dk

Redaktion:

Lindevej 3, 1. sal, 4000 Roskilde

E-mail: bladet@adoption.dk

4640 9766

Redaktionsmedlemmer:

Heidi Senderovitz, Hovgårdsparken 53, 2670 Greve

4361 2561

Bente Heltberg, Lindevej 3, 1. sal, 4000 Roskilde

4640 9766

Anne-Louise Linnemann Bech, Enighedsvej 49B,

2920 Charlottenlund

3961 0361

Annette S. Christiansen, Brøngeskroen 24, Jonstrup,

3500 Værløse

4464 4429

Marianne Krogh Jensen, Tingskiftevej 4,

2900 Hellerup

3316 0116

Tina Johansen Krogh, Borgmester

Jensens allé 22, st. th. 2100 København Ø

3543 0216

Anne Marie Andresen, Raunstrupvej 6, 2720 Vanløse

3879 9735

Ansvarshavende for dette nr.: Bente Heltberg

Grafisk produktion: BL Grafisk ApS, Skærbæk

7475 1500

Oplag: 4.425 stk.**Adresseændring af bladet meddeles postvæsenet og****medlemsadministrator Helle Jespersen (se ovenfor).**

Abonnement kr. 360,-. Familiemedlemskab inkl. blad kr. 400,-

Eneadopteranter og adopteret inkl. blad kr. 250,-. Giro 214 3135.

Annoncepris: Kr. 10,- pr. spaltecentimeter.

Bladet modtager altid gerne billeder. Husk at oplyse om navn, adresse,

motiv, afgiverland og tidspunkt. Bladet (inklusive billeder) lægges al-

tid efterfølgende på www.adoption.dk. Billederne vil herudover kunne

anvendes i foreningens foldere og øvrige publikationer.

Artikler i bladet udtrykker forfatternes synspunkter og ikke redaktionens.

Bladet udkommer i februar, april, juni, september, oktober, december.

Deadline næste nummer: den 10.03.2008

Forsiden:

To smukke skabninger: May 9 år født i Kina
og katten Ombili 13 år født i Namibia

Vi har brug for nytænkning på adoptionsområdet

Hovedbestyrelsen har ved vort seneste bestyrelsesmøde haft den første og indledende længere drøftelse af vore tanker om adoption, hvor er vi på vej hen, og hvor er vi om 3 – 5 år.

Store og spændende spørgsmål, der giver anledning til visionære tanker, store ideer og ambitiøse mål!

Og sådan bør det være. Vi bør ikke holde os tilbage, når snakken går om fremtiden for adoption. Ikke andre end vi kan bidrage til at forbedre tingene for nuværende og kommende adoptanter og adopterede.

Vi har da også flere gange luftet vore ideer overfor såvel formidlende organisationer, embedsmænd, politikere og journalister. Vi mener meget kan gøres bedre når det handler om at endnu flere forældreløse børn kan få gode forældre. Når det af UNICEF anslås at omkring 130 millioner børn lever uden forældreomsorg, enten som gadebørn eller som anbragt på børnehjem eller lignende, viser det med al ønskelig tydelighed hvor stort et problem vi står med.

Tallene er meget skræmmende. Intet mindre.

Så kan det hele let komme til at virke lidt formålsløst, hvordan skal vi dog kunne gøre noget ved så massivt et problem? Og så kan jeg alligevel godt glædes over, at så mange yder bidrag, når DR samler ind til børn i Afrika. Det er meget rørende og et udtryk for, at der faktisk er vilje til at hjælpe hvor nøden er størst.

I relation til adoption kan indsamlinger godt gavne, men hvor det handler om at flest mulige får gode og omsorgsfulde forældre, spiller penge en mindre rolle, og sådan bør det være. Adoption bør altid foregå på et så højt etisk og moralsk grundlag som muligt. Hvis ikke vi kan have denne tillid, vil adoptionssagen smuldre mellem hænderne på os.

Til gengæld tyder alt på, at de danske regler er for strenge og slet ikke følger med den udvikling, der sker i samfundet. Levealderen stiger, alderen på 1. gangs fødende stiger, sygdomsbe- kæmpelsen bliver bedre osv. osv.

Vi er derfor glade for, at Justitsministeren nu har indrømmet at der er behov for lempelser, også for at undgå at flere kommer i klemme med aldersreglerne, re-godkendelser osv.

Men også andre områder trænger til nytænkning. Vi har agiteret for at hele den økonomiske side ved adoption bør nytænkes. Skal fertilitetsbehandling og adoption i højere grad ligestilles godkendelsesmæssigt og økonomisk? Hvordan kan vi hjælpe potentielle afgiverlande til juridisk men også økonomisk at matche vore "systemer"?

Mange gode spørgsmål. Vi har mange gode svar. Det vil vi løfte sløret for i den kommende tid.

Michael Paaske, formand

Nigeria – en henterejse til vores søns fødeland

Det første møde med Afrika og Nigeria blev et møde med et stolt folk, der prøver at finde måder at forsørge sig selv og deres familie på, selv om mange har odds imod sig. Det blev også et møde med et børnehjem, hvor midlerne var små, men kærligheden stor, og ikke mindst blev det en positiv oplevelse langt fra det billede, der oftest bliver tegnet af Nigeria.

af Jonas og Lotte Grundsted Nielsen

I juli 2006 indsendte vi vores ansøgning om adoption, og i oktober 2007 – kun 15 måneder senere – sad vi med vores søn på skødet på børnehjemmet 'Heart of Gold' i Lagos, Nigeria. Med de ventetider der er på adoption føler vi os meget, meget heldige. Da vi i april 2007 skulle vælge land, var ventelisten til barn fra Nigeria netop blevet oprettet, og vi strøg ind som nummer 2. Inden da havde vi nøje overvejet, om vi turde være pionerer, eller vi hellere skulle satse på et – i adoptionssammenhæng – etableret land. Vi turde godt, og det har vi absolut ikke fortrudt.

Allerede fire måneder efter vi havde valgt at skulle adoptere fra Nigeria, kom den magiske opringning. Jonas var den heldige "vinder", og opringningen – og resten af dagen i øvrigt – var fuldstændig lige så surrealistisk, som vi havde forestillet os og læst om. Vi blev forældre i S-toget mellem Greve og Køge. Da vi havde fortalt den glade nyhed til storesøster Emma (Lottes datter på 13 år), satte vi os alle til computeren for at downloade billedet. Det tager MEGET LANG tid på et gammeldags modem

med en almindelig fastnetforbindelse!!! Efterhånden som billedet blev synligt, råbte vi alle tre "Nåårhhhh!" Han var bare dejlig. Ca. 2 1/2 år og meget køn. I de første dage herefter lå billedet af ham mellem os i dobbeltsengen. Meget hurtigt blev vi enige om, at vi ville kalde vores søn Adam Benson.

I første omgang fik vi en afrejsedato ca. 3 uger senere. Vi skulle rejse med et par fra Jylland, der skulle hente en pige på samme børnehjem. Vi var meget glade for at skulle have nogen at rejse med, da ingen af os var de store globetrottere. I forhold til afrejsen opstod der en mindre krise med begge familiers visa, så vi kom alle først af sted i begyndelsen af oktober.

Afrika – hvid midt i et hav af sorte mennesker, trafik og mennesker overalt

På forhånd havde vi læst en del om Lagos og Nigeria, og det var bestemt ikke det positive, der prægede de bøger og artikler, vi kunne finde: Korruption, overfald o.s.v. var tilsyneladende, hvad der ventede os. Emma valgte da også bl.a. derfor, at blive hjemme og bo hos sin far, mens vi tog af sted. Men var det så sådan, det var? Nej, disse beskrivelser passede langt fra på den virkelighed, vi oplevede. Vi landede i Lagos, som er Afrikas største by med ca. 15 millioner indbyggere. Vi var klar til vores første møde med Afrika og Nigeria – vores søns fødeland. En fugtig varme slog os i møde sammen med den udefinerlige lugt af Afrika – ikke en ubehagelig lugt, bare speciel. Vi stod der med bagagen og kiggede lidt angstelige efter vores chauffør. Rundt omkring fulgte mange mennesker os med øjnene – måske i håb om at få lov til at bære en kuffert og tjene lidt penge. Det var en meget mærkelig fornemmelse at være hvid i dette hav af sorte mennesker. En meget sund erfaring at få med – vores søn kommer til at kende den fornemmelse til hudløshed.

På vej fra lufthavnen til det lille hotel, hvor vi skulle bo de første dage, blev vi bombarderet med indtryk. Det skete hver gang, vi var ude i trafikken. Vi var i Nigeria i alt i 3 1/2 uge. Langt det meste af tiden var vi indendørs, så når vi kom ud, følte vi på en eller anden måde en forpligtelse til at suge alle indtryk til os for senere at kunne fortælle vores søn om hans fødeland. Trafikken i Lagos trodser en hver beskrivelse, men vi vil alligevel her forsøge at beskrive dette inferno af biler og mennesker: Der var biler alle vegne. Den familie vi senere kom til at bo hos, havde tre biler. Det var en nødvendighed, for man kørte f.eks. ikke selv børnene i skole. De blev kørt i skole af en chauffør. Hvis man skal hurtigt på arbejde, præjer man en knallert. Mange af dem fungerer som taxier. Trafiklys eksisterer stort set ikke (og selv om de gjorde, ville de ikke virke i en stor del af tiden på grund af strømsvigt). Det er politiet, der dirigerer trafikken, men når de går hjem, skulle man tro, at det hele ville være ét stort kaos. Det er det også, men det fungerer faktisk fint. Selv om folk råber lidt af hinanden og dytter i hornet, bliver man ikke uvenner, og trafikken glider hele tiden, selv om man holder meget i kø. Der er store huller i vejene nogle steder, og hvis det har regnet, er der meget vand på kørebanelen. Gamle, nedslidte folkevogns-rugbrød fra Europa (der absolut ikke ville bestå en synstest!) fungerer som bybusser, og de er så fyldt op, at man af og til kan se en arm eller et ben stikke ud hist og her.

Når vi kørte rundt i Lagos, var vi som regel fire voksne og tre børn foruden chaufføren i bilen. Det var ikke alle de biler, vi kørte i, der havde aircondition, og af sikkerhedshensyn måtte vi ikke rulle vinduerne ned. Med en temperatur på 30 – 35 grader udenfor blev der meget varmt i bilen. Vi lærte efterhånden at være tålmodige og have tillid til, at chauffører-

ne havde styr på det hele. Vi kunne så koncentrere os om vores børn – Adam sov eller sang, når vi var ude at køre – og om at kigge ud ad vinduerne og suge indtryk til os. Der var handlende alle vegne: Ved siden af vejen, i midterrabbatten, imellem bilerne. Der blev solgt alt fra gulvmobber til sko, frugt, drikkevarer, cd'er, håndklæder, billeder af præsidenten, ildslukkere o.s.v. Vi tænkte på, hvilke mennesker der købte disse ting. Kørte de hjemmefra om morgenen og tænkte, at de skulle huske at købe en gulvmobbe i dag, og så købte de lige en, når de alligevel sad i kø på vej til arbejde? Det virkede surrealistisk på os, der havde prøvet at sidde i kø på Køge Bugt motorvejen, men i Lagos virkede det tilsyneladende. Vi så kvinder sidde og amme deres børn

nu på vej til det lille hotel, hvor vi skulle bo de første dage. Det tog 2 1/2 time, og det nåede at blive mørkt, før vi var fremme. Vi var inviteret til at spise hos Elvira Salleras, som er leder af AC's samarbejdsorganisation 'Life' i Nigeria. Hun boede 100 meter nede ad vejen fra det lille hotel, vi var blevet indkvarteret på. Det blev ikke sidste aften, vi spiste der, for sammen med det andet par flyttede vi ind hos Elvira nogle dage senere. Elvira og hendes mand, Alain, og deres tre hjemmeboende børn (8 – 12 år) åbnede deres hjem for os, som de har gjort det for adoptivfamilier igennem mange år. Vi fik et stort værelse med badeværelse for os selv og spiste alle måltider hos familien. Elvira og Alain holdt os opdateret om papirgangen og status i vores sag, sørgede

'Heart of Gold'

'Heart of Gold'. Det var navnet på det børnehjem, hvor vores søn boede. Allerede dagen efter vi kom til Lagos, skulle vi møde ham. Hvor har vi tusindvis af gange tænkt os til den situation: Hvordan så der ud? Hvordan ville han reagere? Kunne vi holde tårerne tilbage?

Vi så et børnehjem, hvor midlerne var små, men kærligheden stor. Trygge, tillidsfulde, glade børn. Et personale der tog sig kærligt af børnene, og en leder – Mrs. Adedoyin – der absolut havde hvert enkelt barn helt inde under huden. Vores første møde med Adam foregik på hendes kontor. Hun rejste sig op, åbnede døren ind til børnerummet og kaldte på ham. Først kom der en lille dreng ind på kontoret. Han lignede

Adam kigger på det danske og det nigerianske flag

Far, Adam og mor på vej til at tage hjem til Danmark

i midterrabbatten, mens de forsøgte at sælge peanuts til de bilister, der kørte forbi samtidig. Vi så små børn rende rundt i vejsiden, og vi så større børn i skoleuniformer på vej hjem fra skole. Vi så store stakke af fisk, æg, frugt og grønt til salg ved vejsiden – ja, der var ikke den ting, vi ikke så. Det skulle da lige være, at vi slet ikke så nogen mennesker ryge på gaden – ja, faktisk så vi slet ingen ryge overhovedet. Det anses bare ikke for smart at ryge. Vi snakkede på et tidspunkt med en nigerianer, der sagde at en kvinde, der røg, sandsynligvis ikke ville blive gift. Der var ingen mænd, der ville have en kvinde, der røg, og det var meget få mænd, der selv røg.

Ophold hos de gæstfrie Elvira og Alain

Vi var altså kommet til Lagos og var

for chauffører, viste os rundt på markedet (fantastisk), tog os med til katolsk gudstjeneste (en stor oplevelse!), introducerede os til indkøbscentret, veksling af penge o.s.v. Vi kom også en tur til den lækreste bountystrand med egen strandhytte ud til Atlanterhavet. Det var her hos familien, vi fik indblik i den nigerianske kultur og måde at leve på – om end vi absolut befandt os i den rige ende af skalaen med barnepige, kok og privatchauffører. Det var her, vi over middagsmaden snakkede traditioner, kønsroller, madlavning, børneopdragelse, fransk vin, musik og som absolut bonus fik vi Elviras version af, hvordan hun havde oplevet vores børn, fra hun første gang mødte dem på børnehjemmet, til de nu sad ved hendes spisebord sammen med os.

de bestemt ikke den dreng, der var på det billede, som var i vores hjerter. Det viste sig dog også bare at være en nysgerrig lille fyr. Så kom vores Adam Benson ind ad døren. Det var tydeligt at se på hans kropssprog, at han var lidt beklemmt ved situationen. Samtidig viste hans øjne os, at han var nysgerrig efter at se, hvem det var, der var hans "mommy" og "daddy". Vi fik meget hurtigt en rigtig god kontakt med ham. Han ville gerne sidde på skødet, og han tøede hurtigt op og var glad, smilende og snakken. Vi fik lov at være der, så længe vi ville, og vi måtte gå rundt på børnehjemmet, som vi ville. Vi fik lov til at tage billeder af Adams seng, og vi fik svar på alle de spørgsmål, vi stillede: Om hans hverdag, hans historie o.s.v. Sådan gik de næste fire dage også – med besøg på børnehjemmet ca. to

timer om dagen. Vi havde rosiner og kiks med og lidt legetøj, han kunne lege med. Det syntes han var sjovt. Vi spillede fodbold i den lille gård, vi kiggede i billedalbum hjemmefra, vi legede med plastikdyr og pustede sæbebobler. På børnehjemmet talte alle børn engelsk og yoruba – en lokal afrikansk dialekt. Det betød, at vi kunne snakke med vores søn fra første dag. Fordi han var ca. 2 1/2 år, kunne han sige en del og forstå meget. Den første sætning han sagde til os var: "I want water" – og det fik han. Når vi gik, kunne vi forklare ham, at vi skulle gå, men at vi ville komme tilbage igen i morgen. Efter det andet besøg hvor vi sagde, at vi skulle gå, sagde han: "I will cry", og det gjorde han hver gang. Vi var blevet lovet, at vi måtte få børnene med hjem den fjerde dag, men Mrs. Adedoyin var ikke kommet hjem fra en rejse som planlagt, så vi måtte tage meget skuffede hjem den dag. Søndag fik vi heller ikke lov at tage børnene med, for Mrs. Adedoyin ville ikke udlevere børnene, uden at der var en repræsentant for 'Life' til stede. Det blev derfor mandag, der blev den store dag. Adam var helt indstillet på at skulle med os. Det havde virkelig været godt for ham, at vi var kommet på besøg i hans vante omgivelser nogle timer hver dag i løbet af ugen. Alt personale var kommet for at sige farvel. Det var tydeligt, at det var en stor og vigtig begivenhed, at to af deres børn skulle derfra. Adam var glad, men alle os voksne var berørt af situationen. Det rørte os dybt at se, at det var svært for personalet at sige farvel til de børn, som de havde skabt et hjem for.

Da vi kom "hjem" på vores værelse hos Elvira, var Adam selvfølgelig meget usikker på situationen. Han sad længe hos far og kiggede sig omkring, men efterhånden blev nysgerigheden efter legetøjsbilen på gulvet større end usikkerhedsfølelsen. Adam begyndte hurtigt at udforske sin nye verden. I de lidt mere end 2 uger, vi boede hos familien Salleras, forsøgte vi at bruge meget tid alene på værelset, hvor vi legede med Adam. Vi byggede klodsetårne, kiggede i bøger, hørte musik, tegnede og legede gemmeleg. Når vi trængte til at se lidt andet, kunne vi gå ned i en have tæt ved og gynge. Hvis vi skulle på shopping og indkøb, var det i begyndelsen kun én af os, der tog af sted for

at skåne Adam for alt for mange nye indtryk. Når en af os gik, blev Adam ked af det, og når han skulle puttes om aftenen, skulle vi begge være der og ligge på hver sin side af ham.

Maden var jo et helt kapitel for sig selv. For os voksne var den ikke så fremmed, men det var tydeligt, at der var mange ting, Adam ikke havde smagt før. Det meste blev dog spist med en rigtig god appetit. Is til dessert var helt klar en førstegangsoplevelse – den var kold, og Adam skyndte sig at puste på den.

At komme i bad var ikke så sjovt til at begynde med. På børnehjemmet blev de vasket med lunkent vand fra en spand, så en bruser med varmt vand var meget skræmmende. Efter to gange i badekarret på skødet af mor og far, blev der dog plasket ivrigt med benene og badeanden blev vasket.

Papir før hjemrejsen

Der var jo også nogle formaliteter, der skulle ordnes, før vi kunne tage hjem og begynde vores liv med Adam i Danmark. Den første dag vi besøgte Adam på børnehjemmet, skulle vi også til møde i ministeriet med børnene. Begge familier blev med børnene kørt gennem byen. Adam faldt i søvn i mors skød med tommeltotten i munden og sov igennem hele seancen i ministeriet. Da de danske adoptionsmyndigheder er meget grundige med at indhente oplysninger, var det ikke nødvendigt med et egentlig interview i ministeriet. Elvira og Chinasa, som repræsentanter for 'Life', førte ordet for os. Vi skulle blot udfylde nogle papirer, og et par dage efter fik vi nogle dokumenter fra ministeriet, som vi skulle underskrive. Herefter blev der lavet fødselsattester med børnenes nye navne, men det var vi ikke så involverede i – det klarede 'Life'.

Så skulle vi jo i retten, og her tog Chinasa med os. Med hos dommeren var også en socialarbejder fra ministeriet og en uvildig advokat. Det hele foregik helt uden problemer, men selvfølgelig med en del ventetid – sådan er det i Afrika.

Da vi skulle på paskontoret, tog Chinasa igen med os. Hun gjorde alt, hvad hun kunne for, at vi skulle få passene til børnene så hurtigt som muligt, men vi måtte alligevel hen forbi paskontoret to gange. Det var også en hel oplevelse i sig selv.

Endelig er hele familien samlet og klar til det nye liv i Danmark

Så var det jo sådan, at dokumenterne skulle verificeres af en advokat, og det tog også nogle dage – det klarede 'Life'.

For at vores børn kunne komme med ind i Danmark skulle de have et laissez-passar hver – et papir i stedet for et visum. De skulle komme fra AC, som først skulle have dem lavet hos to forskellige Statsforvaltninger. Derefter skulle de med kurerpost fra Århus til Lagos. Det tog også nogle dage.

Hjemturen tog Adam i stiv arm. Inden vi tog til Nigeria, havde vi købt en legetøjsflyver til ham, som han havde leget med i en uges tid, inden vi skulle rejse hjem. Vi havde også en bog med om at flyve, som vi havde læst for ham, så han var så godt forberedt, som han kunne blive. Han sov det meste af turen hjem, og når han var vågen, var han bare glad.

Hjemme i Danmark

Nu er vi så hjemme og har været det i næsten tre måneder. Indtrykkene er ved at have lagt sig, og det er ved at være muligt at omsætte nogle af tankerne til ord på papiret. Adam trives, og tilknytningen er godt i gang. Emma, der mens vi var i Nigeria, måtte nøjes med at følge med på vores hjemmeside, på mail, sms og et par telefonopkald, er nu blevet "rigtig" storesøster og nyder sin lillebror. Det er skønt at være en familie på fire.

Om Nigeria som nyt adoptionsland har vi kun rosende ord – vores møde med det nigerianske folk har gjort stort indtryk på os. På trods af fattigdom, korruption og oliemilliarder, der som oftest lander i de forkerte hænder, er "manden på gaden" en hårdarbejdende mand, der ser Nigeria som mulighedernes land. Det er et stolt folk, der prøver at finde måder at forsørge sig selv og deres familie på, selv om mange af dem har

odds imod sig. Vi har kun mødt venlighed og rare mennesker, og på intet tidspunkt har vi følt, at vores sikkerhed var i fare.

Om 'Heart of Gold' som børnehjem har vi også kun godt at sige. Vi kan se på Adam, at han har haft trygge omgivelser og kærlige mennesker at være i blandt – meget vigtige faktorer for et adoptivbarn.

For os har det været en gave, at Adam kan tale engelsk. Det har været – og er – let at kommunikere

med ham, og vi tror, at det har sparet Adam og os for nogle frustrationer, at vi forstår hinanden, og at Adam kan give udtryk for sine behov. Allerede mens vi var i Nigeria, begyndte vi at tale dansk til ham, og han forstår nu langt det meste. Hver dag kommer der nye, danske ord i hans ordforråd. Vi har også lært et par afrikanske ord hen ad vejen, og sådan er det vel: Resten af livet skal vi lære af hinanden. Vi følger i hvert fald, at Adam har mindst

lige så meget at give os, som vi har at give ham.

Hvis nogen skulle have lyst til at læse mere om vores tur til Nigeria, og tiden efter vi er kommet hjem, kan man besøge vores hjemmeside: 123hjemmeside.dk/Grundsted_Nielsen_og_Heiberg. Hvis I har spørgsmål eller kommentarer til vores artikel, er I velkomne til at skrive til os på mailadressen grundstednielsen@hotmail.com. □

Rejsen til landet med de mange vidundere

- hvis man kan få lov til at besøge dem

Mine to piger fra Kina og jeg planlagde en rejse til Kina i foråret 2007. Vores store ønske var, at besøge de børnehjem pigerne kom fra, og den plejefamilie min store pige er opvokset i de første år af hendes liv. Dette var dog ikke uden problemer på trods af meget arbejde hjemmefra.

Af Wivi Rasmussen

8 måneder før afrejse

Jeg startede 8 måneder før vi tog af sted med at skrive et brev til lederne af pigernes børnehjem, fik det oversat til kinesisk og sendt af sted med billeder. I brevet frembragte jeg vores ønske om at få lov til at besøge børnehjemmene og plejefamilie, og bad om vejledning i hvorledes man skulle opnå tilladelse hertil.

Jeg havde hørt fra andre, at de bare havde taget ud til børnehjemmene og var blevet lukket ind. Jeg turde dog ikke løbe an på dette. Jeg erfarede, at dengang jeg hentede min store datter i 1998 fra Wuhan,

var det ikke muligt at besøge børnehjemmet eller møde plejefamilien. Disse regler var blevet kraftigt indskærpet efter, at en dokumentar om kinesiske børnehjem og dødsværelser var blevet kendt på verdensplan. Forstanderen mente dengang at situationen sikkert var bedre når vi engang kom tilbage på besøg. Det skulle vise sig at være ganske anderledes.

Tiden gik

Tiden gik og jeg hørte ingenting fra børnehjemmene. Jeg havde taget kontakt til China Base Travel, som jeg havde fået anbefalet af personer fra Dansk Kinesisk forening. China Base Travel er et rejsebureau der er ledet af Christy Chen Moeller, der er bosiddende i Changhai. Christy taler både kinesisk, engelsk og dansk, og har tidligere boet i Danmark og kommer jævnligt til Danmark da hun har familie her. Hun arrangerede rejsen for vore familie, og jeg forespurgte hende, hvordan jeg skulle ansøge om tilladelse. Hun undersøgte det med de respektive børnehjem, og meldte at jeg skulle søge centralt via BLAS.

I mellemtiden var jeg blevet opfordret af andre adoptivfamilier til at kontakte Adoption Center, der tidli-

gere havde hjulpet familier. Jeg kontaktede Adoption Center i Århus, der anviste mig til deres medarbejder i Kina, Guo Lexia, der tidligere havde været andre familier behjælpelige med at arrangere besøg på børnehjem.

Guo Lexia kommunikerede jeg med over mail, og hun skrev at jeg ikke skulle kontakte BLAS, men ansøge områdekantorerne i de respektive provinser, som ville formidle og arrangere kontakten til børnehjemmene og at det ville kost 100 dollars. Hun gav navne og fax numre og telefonnumre.

Mia og hendes barnepige, Hefei

Mia (forrest), Xian, Mia's barnepige, og forstanderen Hefei

Kontakt til områdekantorerne

Jeg gik i gang med at skrive ansøgninger på engelsk og forsøgte at faxe, men det var svært at få fax igennem. Jeg tænkte at deres fax formentlig også er deres telefon, og at den formentlig slås til, inden de kan modtage. Jeg stod op tidligt om morgenen og forsøgte at ringe til dem, men det var meget svært at komme igennem. Forbindelserne var utrolige dårlige. Dette stod på i mange uger, og da jeg endelig kom igennem på telefon, kunne folk på det ene områdekantor kun tale kinesisk, og på det andet kunne en dame tale engelsk. Ingen havde modtaget de fax jeg havde sendt. Jeg sendte endnu engang papirerne på fax, og forespurgte Guo Lexia, om hun ville være behjælpelig med at kontakte områdekantorerne, da forbindelsen var så dårlig og sprogbarrieren så stor. Hun svarede, at jeg skulle prøve igen.

Jeg kontaktede derfor Lan Wang, der har tidligere har oversat breve for mig, og bad hende oversætte endnu nogle breve til kinesisk og ringe områdekantorerne op for mig fra Danmark. Hun fik langt om længe kontakt, fik bekræftet at de havde modtaget de relevante papirer, og at de ville sende dem til BLAS for at få indhentet tilladelse. Hun var fortrøstningsfuld.

Tiden gik og jeg hørte intet

Derfor forespurgte jeg om Christy

ville være behjælpelig – og det ville hun og det var hun.

Hun mailede flaks tilbage, at jeg skulle ansøge BLAS med det samme. Tiden var problematisk, da BLAS betinger sig tre måneder til at behandle ansøgningerne i. Jeg fik sendt min ansøgning og de relevante papirer til BLAS med det samme (dette kan gøres både på fax og mail, ansøgnings-skemaerne kan hentes på nettet, telefonforbindelserne til Beijing er gode og personalet kan tale engelsk). Christy var meget behjælpelig med at kontakte BLAS og høre hvor langt papirerne var, forklare dem situationen og jævnligt følge op.

Jeg informerede Gua Lexia herom, og hun fortalte, at hun netop havde hørt dette fra deres kontakt i BLAS, og at hun skulle have et møde med dem snart. Jeg bad hende inderligt om hun ville gøre opmærksom på min ansøgning og den lange vej den havde været omkring før den nåede dem. Hun ville ikke love noget. Hun skrev videre at det er vigtigt at have kontakter i Kina i en sådan proces, og at det havde hun ikke. Det tror jeg, hun har ret i.

Tre dage før vi tog af sted fik vi mundtlig tilladelse

Vi forberedte os på at vi skulle til Kina uden tilladelser, for på grund af planlagt ferie og overført ferie fra tidligere år kunne rejsetidspunktet ikke laves om. Tre dage før vi tog af sted, fik vi tilladelse til at besø-

ge børnehjemmene, dog ikke Xi-ans plejefamilie (Christy fik denne mundtlig, den kom aldrig til mig personligt og aldrig skriftligt) Det var en stor lettelse og havde det ikke været for Christy, er jeg ikke sikker på at det var lykkedes. Men det skulle senere vise sig, at udfordringerne ikke var ovre endnu.

Vi tog til Kina og startede i Shanghai, oplevede the Bund, den gamle bydel, Shuzu, kanalerne, de smukke haver, silke til alle formål og den dejlige mad. Vi fik også besøgt Christy på hendes kontor og bestilt tolk og guider til børnehjemsbesøgene. Vi var fulde af optimisme.

Hefei

Så tog vi nattoget til Hefei. En uforglemmelig tur med egen kupe med hvert vore fjernsyn for enden af sengen og varm te i kupéen. En ganske rar måde at rejse på og man får flere dage ud af det.

Vi brugte god tid på at få gode oplevelser i Mias by, der har lange smukke parker, pagoder osv.

På børnehjemmet i Hefei var de forberedte på at vi kom, og var meget imødekommende, og sørme så om ikke Mias barnepige (som vi havde billede af) stadig arbejde der. Hun blev så rørt over at se Mia, og det blev en rigtig god dag. Mia sagde efterfølgende, at hun rigtig var blevet forkælet.

Vi gav selvfølgelig de 100 dollars, og donerede et beløb til børnene, efter de havde inviteret os ud at spise med forstanderinden og soushefen.

Wuhan

Vi tog nattoget videre til Wuhan, hvor min store pige Xian kommer fra. Det havde ikke været muligt at skaffe tolk til den dag, men Christy havde aftalt med børnehjemmet at vi kom, og der var en på børnehjemmet, der talte engelsk og ville vise os rundt. Så let skulle det ikke være!

Vi klædte os pænt på og regnede med at de på børnehjemmet ville være ligeså imødekommende, som de havde været i Hefei.

Vi kom til børnehjemmets port og der blev tilkaldt en kvinde, der kunne tale engelsk.

Vi blev bedt om at vise vore skriftlige tilladelse fra BLAS og det kunne vi ikke. Jeg havde som tidligere nævnt ikke noget skriftligt på det

Den engelsk talende medarbejder, Mia, mor, Xian og souschefen, Wuhan

tidspunkt, og har aldrig siden modtaget noget som helst på skrift fra BLAS.

VI MÅTTE IKKE KOMME IND. Jeg prøvede først selv, men det hjalp ikke. Og forståeligt nok turde en underordnet ikke gøre noget andet end stedets politik.

Så ringede jeg til Christy på min mobil, over Danmark til Shanghai, og efter at Christy havde talt med personalet i 30 minutter, fik vi lov til at komme ind i et officielt lokale. Her overbragte vi det fotoalbum, jeg havde lavet og de 100 dollar. De fandt Xian's journal frem, og lederen kom tilstede (det var en anden end dengang jeg hentede Xian). Heldigvis var hun netop ved at vise den amerikanske leder af den internationale skole i Wuhan rundt. Det endte med at vi fik lov til at følges med deres delegation. Og rigtigt heldigt – i det følge var den souschef, der havde fulgt Xian og jeg rundt på de officielle kontorer, dengang jeg hentede hende. Hun kunne huske mig og Xian, og vi havde billede af hende. Så dagen endte godt, og Xian oplevede også, at hun havde fået en god dag.

Jeg fik kommunikeret, at vi gerne ville have mødt Xian's plejefamilie, og vi overbragte endnu et fotoalbum, som de lovede at overlevere.

Souschefen gjorde en stor indsats for at besøget skulle ende godt, og det er jeg hende dybt taknemmelig for.

Efter besøget kunne jeg slappe ordentligt af, og vi havde nogle gode dage i Wuhan. Personalet og de andre gæster på det Youth Hostel vi boede på, var utrolig søde, talte engelsk og var meget behjælpelige. Vi fik besøgt det tempel, som Xian er fundet ved, fløjet med drager sammen med de andre kinesere langs bredden af Yanzefloden, og selvfølgelig spist en masse dejlig kinesisk mad.

Mødet med en norsk familie

Så startede vores turisttur for alvor. Vi tog til Gullin med de smukke fingerbølbjerge og alt muligt andet. På en flodtur mødte vi en norsk familie, der ligeledes havde besøgt deres datters børnehjem. De fortalte at de havde fået god hjælp fra deres formidlende organisation, og deres udsendte medarbejder i Kina. Denne havde arrangeret besøget for dem, og havde endog bistået med støtte via telefon til en taxa chauffør i en konkret situation. De andre nordiske lande har måske samarbejdsforbindelser i Kina, eller kender kommunikationsveje der kan være nyttige i forbindelse med besøg på

børnenes børnehjem og for en del også plejefamilier (hvis plejefamilierne selvfølgelig ønsker dette).

Ønske om kontakt

Jeg er siden blevet kontaktet af Christy Chen Moeller fra China Bas Travel, der har et ønske om at få kontakt til de formidlende organisationer vedrørende samarbejde i forhold til danske adoptivfamilier, der ønsker at besøge deres børns kinesiske ophav.

Adoption Center har svaret at de gerne vil anbefale China Base Travel, men ikke indlede et egentligt samarbejde. Jeg har dog hørt at de overvejer at gå ind i forhold til vanskelighederne med at få skriftlige svar på ansøgning om de nødvendige tilladelser fra BLAS.

Jeg er sikker på, at mange familier gerne vil betale for at få hjælp til at indhente tilladelser og arrangere besøg for enkeltfamilier. Det er muligt at BLAS gerne vil arrangere for store grupper, jeg ved det ikke, men dette imødekommer langt fra altid de danske familiers ønsker og rejseform.

Når enden er god

Vi havde rigtig mange gode oplevelser i Kina, og det var dejligt at være så tæt sammen i så mange dage – det kunne vi sagtens have gjort noget længere. I tilbageblik var det en forrygende tur, og jeg er glad for at det endte godt for os.

Jeg ved at havde det ikke været for China Base Travel store arbejde, ville vi ikke have kunnet gennemføre vores børnehjemsbesøg, og jeg er dybt taknemmelig for, at Christy var så vedholdende. Det syntes ganske vanskeligt på egen hånd og fra Danmark at arrangere, uden hjælp af nogen der kender systemet og kommandovejene i Kina.

Blot til orientering: Indenrigsreisen i Kina var vældig godt arrangeret og tilgodeså vores særlige ønsker. Rejsen til og fra Kina, kunne China Base Travel på det tidspunkt give et bedre tilbud på end rejsebuureauer i Danmark. Jeg har hørt fra andre, at de på et andet tidspunkt af året fandt billigere billetter andet sted. Vi gjorde brug af at have arrangeret guide flere steder. Det var ikke billigt, men var absolut penge værd. □

Hvordan det er at være adoptivbarn

Altså det er jo ikke skidt men det kan
være anderledes. Jeg har det godt. Når man
begynder at gå i skole bliver det godt. Jeg
har fået nogen gode venner som synes
det er sjovt at komme fra Kina. De
spørger om jeg kan snakke kinesisk
som jeg jo ikke kan. De spørger også om
jeg kan skrive kinesisk! Der er jo nogen
der har nogen ting andre ikke
har. Jeg har haft ondt i maven. Vi fandt
ud af at der er mange asiater som ikke
danner så meget laktase. (Laktase skal nedbryde
laktose som er mælke sukker!) Jeg kom
på hospitalet fordi jeg havde ondt i
maven. Det var min fortælling!!

Amanda 9 år fra Kina 🇨🇳

Amanda, 9 år, fra Kina

Man kan være den rigtige mor på flere måder!

- en kort beretning om et besøg i min datters børnehaveklasse

Et tilfældigt møde på en legeplads inspirerede til et besøg i børnehaveklassen for at introducere adoption og fortælle om Kinamor og den rigtige mor.

*Af Charlotte Skafte-Holm,
mor til Aya og Noa.*

På rutsjebanen på indkøbscenterets legeplads sidder en dreng på en 6 – 7 år. Min datter, Aya, og jeg er ude for at handle, men stopper op for at lege lidt på legepladsen. Drengen på rutsjebanen kigger på Aya, han kig-

ger på mig, han kigger på Aya igen. ”Er det dig der bestemmer over hende?” spørger han mig. ”Jaaa, jeg er i hvert fald hendes mor”, svarer jeg. Hurtigt kommer det fra drengen: ”Men, hun er jo sort, så du kan da ikke være hendes rigtige mor!”. Og jeg må jo medgive drengen at Aya har sort hår, men derudover forklare ham at Aya er adopteret fra Kina, og at jeg er hendes rigtige mor. Jeg ved dog ikke om han helt forstod min forklaring, og om han tidligere havde hørt om adoption ...

Dette møde på legepladsen var en af årsagerne til at jeg et par måneder efter min datter var begyndt i børnehaveklassen kontaktede børneha-

veklasselederen for at spørge om jeg måtte komme på besøg i klassen. Jeg ville gerne fortælle lidt om adoption og om hvordan og hvorfor Aya var kommet til Danmark.

I børnehaveklassen var Aya kommet i klasse med en del ”nye” børn, børn vi ikke kendte fra børnehaven, børn hvis øjne også ved de første møder kiggede lidt undrende frem og tilbage mellem Aya og os, hendes forældre.

Mit tilbud om besøg blev taget imod med kyshånd, og det blev aftalt at jeg bare kunne komme over i klasse en morgen kl. 8 og disponere over den første lektion.

Sally og føtter

Billedet illustrerer ikke artiklen

Inden jeg lavede aftalen med børnehaveklasselederen havde jeg naturligvis spurgt Aya om det var i orden med mit besøg i klassen, og vi havde snakket lidt om hvad jeg skulle fortælle.

Jeg begyndte mit besøg i klassen med at referere episoden på legepladsen, og jeg fortalte børnene at hensigten med mit besøg var at fortælle dem at man kan være den rigtige mor på flere måder, og at jeg ville tale med dem om adoption, og om hvordan og hvorfor vi havde fået Aya.

Herefter snakkede vi kort om Kina. Jeg havde medbragt en stor kurv med en masse "kinating" og med billeder fra vores rejse. Børnene fortalte hvad de vidste om landet, og jeg hev spisepinde, tøj, nudler, kinesiske vaser, plastiklegeting, pandabjørne og så videre op af kurven og lod tingene gå på omgang.

Efter denne snak og et kig på det store kort i klassen fik børnene "kærlighedshistorien" om Aya, og historien om at blive mor og far på 27. etage på et 5 stjernet hotel.

Jeg fortalte børnene at vi ikke kunne få en baby selv, og at vi sådan savnede én. At vi i mange år kiggede langt efter gravide maver og barnevogne, og at vi så besluttede os for at adoptere et barn fra et andet land. Jeg fortalte hvordan Aya var blevet fundet på trappen til en politistation fordi – troede jeg i hvert fald - hendes kinamor og –far ville være sikre på at hun hurtigt blev fundet af mennesker der kunne tage sig af hende. Jeg fortalte hvordan vi græd af glæde da vi så det første lillebitte billede at Aya, om den lange flyvetur og alle de videofilm vi kunne nå at se undervejs, om spændingen, og om det allerførste møde.

Vi talte desuden kort om hvad kunne være baggrunden for at der er børn til adoption i andre lande, at fattigdom spiller en rolle, at det i nogle lande er meget svært for kvinder at blive mødre i en ung alder og særligt hvis der ikke er en far til barnet, og at der i Kina er begrænsninger i forhold til hvor mange børn man må få i den enkelte familie.

Jeg håber og tror at jeg via mit besøg i klassen har givet børnene en større viden om adoption. Forhåbentlig har jeg også fået nuanceret børnenes mor- og farbegreb; Aya har en

biologisk mor og far som vi hjemme hos os kalder hendes kinamor og kinafar, og jeg er Ayas rigtige mor selv om hun ikke har ligget i min mave. Jeg er hendes rigtige mor fordi jeg har adopteret hende, fordi jeg elsker hende og bor sammen med hende, og fordi jeg er den der smører hendes madpakker og skælder hende ud når hun går med støvler på inde i stuen.

Det er min vurdering at besøget var en succes. Aya var glad for at jeg

havde været i klasse, og hun nød tydeligt opmærksomheden. Flere forældre fortalte efterfølgende at deres børn havde været meget optagede af at fortælle om mit besøg da de kom hjem. Det kom i samme forbindelse frem, at nogle af børnene i klassen havde været i tvivl, om Aya selv vidste, at hun er født i et andet land, de var i tvivl om de kunne spørge Aya om hendes baggrund, og om hvor hun kommer fra. □

Sporty JiangXi-pige på 9 år

Billedet illustrerer ikke artiklen

Så hvad er et menneske?

Af Anne Marie Andresen

Ude i den store verden vandrede mennesket. De små ben var trætte, for de havde vandret langt. Længere end de fleste, skulle man mene.

Mennesket havde påbegyndt vandringen på grund af spørgsmålet om identiteten. Identiteten som var, og identiteten som kunne have været. For der blev talt om det, der kunne have været, men som ikke var. Det, der kunne have været, var allestedsnærværende.

Det lille menneske var et stort menneske, som gerne ville stille alle tilfreds og undersøge spørgsmålet til bunds. Spørgsmålet om identiteten.

Undfangelsen var det første. Ægget og cellen. Stjernernes position. Det var stort. Og dog for småt.

Fødslen var det næste. Skriget mod lyset. Den mistede varme. Det vundne liv. Det var stort. Og dog ikke hvad mennesket søgte.

Bruddet kom derefter. Bruddet med trygheden og kærligheden. Det dybe vand. Det var stort. Og dog vandrede mennesket videre.

Svigtene. Forladthedsfølelsen og sorgen. Mørket, der langsomt forvandlede til det forhærdede. Det var stort. Og dog ikke alt.

Omsorgen. Den glimtvis kontakt. Måden og smilene. Den lette berøring. Det var stort. Men ikke nok til at mennesket stoppede.

Sproget. Sproget som aldrig blev talt, og sproget som blev lært. Sproget, der bærer. Det var stort, men ikke stort nok.

Landet. Landet som var udgangspunktet. Landet med dets regler, normer og mål. Landet som blev forladt, og landet som blev mødt. Det var stort, men det kunne ikke bære identiteten.

Kærligheden. Mødet med kærligheden. Troen, håbet, det vilde og det spontane. Det var stort. Så stort, at mennesket holdt inde med sin vandring og så sig om og tilbage og lige frem.

Det tænkte på menneskene, det havde mødt, og menneskene, det ikke havde mødt. Det tænkte på det, der var, og det, der var i sin vorden.

Med den forsigtighed, som kendetegner det tvivlende menneske, indså det lille store menneske, at det ikke kunne stille nogen tilfreds. Det, der kunne have været, eksisterede ikke. Det ville aldrig finde fast form.

Identiteten var det, som var tilbage. Kortlægningen var umulig. Veje, stier, huller, bjerge, dale, ensomhed og følgeskab, glæde og sorg. Kærligheden. Det, som havde været, det, som var, og det, som kunne blive. Mulighederne.

Identiteten var summen.

Så - hvad er et menneske?

Hvad er din identitet? Hvad ser du sig selv som? En lang historie. En lang vandring.

Gå en tur.

Udfordrer dagens fædre de traditionelle kønsrollemønstre?

Faderskabet er i søgelyset. At være far er "in" og smart. Fædre får undervisning og oplysning. Man værner om faderskabet og fremhæver dets betydning. Det er ikke længere nogen skam at være en engageret far – kærlig og opmærksom. I avisernes spalter beskriver fædrene nærmest om kap deres faderskab og beretter stolt om deres børn. Selv uden forskningsresultater kan man trygt påstå, at nutidens fædre deltager i familielivet meget flittigere end tidligere og ikke bare ved at knokle for det daglige brød. Eller gør de?

af Terhi Collin (oversat fra svensk af Heidi Senderovitz)

En far, der holder fri for at passe børnene, er i dag om ikke ligefrem mærkelig, så dog lidt af et særsyn. Når mødre skal tilbringe en weekend sammen uden deres familier, bekymrer de sig over, hvordan mændene klarer sig derhjemme. Får børnene nu også det rigtige at spise til rette tid, husker far nu også at læse en godnathistorie? Mon fædrene bekymrer sig over, hvordan mødre klarer sig, når de tager på fisketur med gutterne? Hvorfor anses det stadig for at være kvinderne, der skal tage sig af børnene, på trods af at faderskabet fremhæves i alle mulige sammenhænge? Hvorfor skulle mødre fra naturens hånd være bedre i stand til at passe børn end fædrene?

Adoption har intet med biologi at gøre, så moderskab og faderskab kan ikke forklares udelukkende med biologien. Ofte forklares mød-

res og fædres forskellige forhold til børn med fødsel og amning. Fædrene har jo ikke båret barnet inde i sig i 9 måneder, og så kan far og barn ganske simpelt ikke være ét på samme måde som mor og barn, hvor kontakten fortsættes via amningen. Dette gælder ikke for adoptivmødre, og far og mor har det samme udgangspunkt i forældreskabet – i hvert fald i princippet.

"Af én eller anden grund synes kvinderne at være de mest aktive også i adoptionsprocessen. Ofte er det netop kvinden, der ringer til os [til den formidlende organisation, red.] i de forskellige faser i processen – det er knapt så tit manden. På møder med vores klienter svarer kvinden endda sommetider for manden. Jeg prøver at sørge for, at også den kommende far bliver hørt," fortæller den adoptionsansvarlige Eija Kiiskinen.

"Det er yderst vigtigt, at begge parter tager aktiv del i processen. Man skal kunne give plads for hinandens følelser og tanker," fortsætter Kiiskinen.

"Det ville være rart, hvis begge ansøgere holder kontakt med os, og

ikke kun den ene. På den måde ville vi lære hele familien at kende, og ventetiden ville blive en ægte, fælles oplevelse for både mor og far," ønsker Eija Kiiskinen.

"Ofte ringer manden i de tilfælde, hvor familiens tolerancetærskel er overskredet, og ventetiden er blevet en pinsel. Så går manden i aktion og tager ansvar," konstaterer Eija Kiiskinen, der har syv års erfaringen som adoptionsansvarlig, og som nu og da også ringer til den nybagte far med besked om barn i forslag.

Fædrenes reaktioner på den længe ventede samtale adskiller sig dog fra mødrenes ofte meget følelsesladede udbrud.

"Det er måske sværere for mænd at slippe følelserne løs og vise dem for fremmede. Når jeg ringer til fædre med besked om barn, bliver de ofte målløse. Nogle gange kan deres svar være: 'Nå, er det allerede nu', selvom de har ventet i flere år."

"Jeg synes endda, at det er rart at ringe til en lille dreng eller piges far og ønske tillykke og at få lokket mændene til i det mindste på det tidspunkt i processen at tage aktiv del i

Martin og Nanna på tur til hest i Dyrehaven

Billedet illustrerer ikke artiklen

den, hvilket de da også ofte gør, når de kan begynde at arrangere adoptionsrejsen,” siger Eija smilende.

Gamle rollemønstre er sejlivede

Selvom biologien ikke gør nogen forskel mellem adoptivforældrene, gør skikke og vaner det. Eller ligger moderinstinktet alligevel i generne? En del findes i generne og noget i hormonerne, men jeg spekulerer alligevel på dét, man har tillært sig. Jeg får støtte af pædagogiprofessor Jouko Huttunens synspunkter om, at ømhed og omsorg ikke udelukkende er kvindelige egenskaber, og at fædre er lige så meget i stand til at knytte sig til et barn som mødre.

Vi har med andre ord lært os, at mor på en eller anden måde er mere betydningsfuld for det lille barn end far. Derfor kan det, på trods af rådgivning og advarsler fra adoptions eksperter, komme som et chok for den nybagte mor, hvis adoptivbarnet knytter sig mere til sin far. Midt i skuffelsen kan det være svært for moderen at glædes over, at barnet overhovedet er i stand til at knytte sig til den ene af forældrene. Hos mødre, der har bearbejdet og accepteret de-

res barnløshed, kan det føre til bitterhed, hvis barnet knytter sig til faderen: hvorfor kom jeg ikke til at opleve en graviditet, hvorfor måtte jeg ikke føde mit barn selv, og hvorfor må jeg ikke amme mit barn? Moderens frustration kan give faderen skyldfølelse, og faderen kan ubevidst begynde at afvise sit barn. Måske en lidt overdrevet, men ikke urealistisk situation.

Selvom der allerede skulle være opstået en ny fargeneration, er det ofte svært at frigøre sig fra de traditionelle forestillinger og opfattelser af fars og mors roller. Modermyten – at kun mor duer til at tage vare på barnet – lever stadig, i det mindste i baghovedet, på både mødre og fædre, og i særdeleshed hos bedsteforældre. Vi kan stadig ubevidst komme til at tænke, at mor er den vigtigste genstand for barnets kærlighed. Fars opgave er at støtte mor, sætte grænser og opdrage barnet.

Over for socialrådgiveren i godkendelsesprocessen fortæller de kommende forældre, hvordan begge har lige meget ansvar for børneopdragelse og husholdningsarbejde i familien. Man forstår, at barnet har lige

meget brug for begge forældre. Men er det også sådan i virkeligheden, eller er det stadig mor, som vasker og stryger tøj, støvsuger, laver mad og ind imellem dét også henter børnene i daginstitutionen, kører dem til fritidsaktiviteter og lægger dem i seng om aftenen, mens manden arbejder, arbejder og arbejder og en gang imellem kobler af på golfbanen? Mor beder om lov til en aften i byen med veninderne, mens fredagspoker med gutterne er en selvfølge for far.

Årsagerne til dette behøver ikke være, at manden skulle være mindre interesseret i parforholdet eller forældreskabet end kvinden, men kan være mønstre, som har bidt sig fast hos kvinden. Hvem er det eksempelvis, som giver mødrene skyldfølelser – dem har jo alle mødre? Og hvorfor lider fædre sjældnere af skyldfølelse? Fordi vi tænker forskelligt: som kvinder – mødre – har vi lært at føle skyld over alt muligt. Vi har dårlig samvittighed, når vi spiser en stykke chokoladecake, mens manden blot nyder smagsoplevelsen, hvis han nu en gang har besluttet sig for at spise kage. Kvinder kan lære meget af mænd, når det drejer sig om at tage

Karla, 4 år, og Asta, 7 år, på havearbejde

Billedet illustrerer ikke artiklen

den med ro. Forældreskabet behøver heller ikke være så alvorligt endda, selvom det er en stor ting.

Delt forældreskab

Delt forældreskab opstår kun, når man deler. Mor skal være indstillet på at afstå fra sin traditionelle rolle og stole på sin mand som far. Far skal på sin side betragte livet som hjemmegående som et ansvarsfuldt alternativ på lige fod med erhvervsarbejde, sådan som mor gør. Man skal kunne opgive tanken om, at det er fædrenes fornemste opgave og pligt at sørge for familiens økonomi. Det er umuligt for en far at tage sig af sit barns psykiske, fysiske og sociale tilstand fra arbejdspladsen. Især adoptivbørn har brug for nærvær – tid er virkelig mere værd end penge.

Mænd og kvinder er forskellige som forældre, og derfor er det ønskeligt, at begge er til stede. Når det gælder eneadoptanter, fremhæves og efterlyses manderollen under adoptionsrådgivningen og ikke uden grund, da også deres børn har brug for ægte kontakter til det andet køn. I USA har man fundet ud af, at engagerede fædres børn klarer sig bedre i skolen og har bedre sociale færdig-

heder og stærkere selvfølelse. Fædre er ofte mere fysiske og legende end mødre og skaber interessante muligheder for deres børn til at udforske omgivelserne. Gennem den vilde leg med far lærer barnet samtidig grænserne for aggressiv adfærd.

Fædre betragter ofte deres børn i forhold til den øvrige verden, mens mødre betragter verden i forhold til deres børn. Mødre er ofte meget bevidste om potentielle farer i omgivelserne og beskytter børnene mod dem, f.eks. fremmede mennesker eller gøende hunde. Fædre fokuserer ikke så meget på farerne, men spekulerer i stedet på, hvordan deres børn kan lære at tackle nye situationer. Mødres og fædres forskelligheder afspejles også i den måde, de holder barnet på. Hos mor sidder barnet ofte med ansigtet vendt mod mor – det trygge og velkendte. Hos far sidder barnet derimod med ansigtet vendt "mod verden" og opmuntres dermed til at observere sine omgivelser. Den ene måde er ikke bedre end den anden. Barnet har brug for begge. Et adoptivbarn har dog især i starten brug for et tæt forhold til forældrene, så tilknytningen kan ske og blive stærk. For adoptivbørn er for-

ældrenes ansigter vigtigere end verden.

Det er ikke kun barnet, som har gavn af et nært forhold mellem far og barn. En far, der passer de små børn, forstærker ud over forholdet til barnet også hele familiens velbefindende. Samtidig får faderen det også selv bedre og højner sin livskvalitet. I USA har man endda fundet ud af, at et positivt forhold mellem far og barn reducerer risikoen for uheld og antallet af dødsulykker for mænd.

Delt forældreskab gavner altså alle. Det har nutidens fædre heldigvis indset; det fremgår i "Befolkningsförbundets Familjebarmeter 2006", at fædrene ser det som vigtigt at tilbringe tid med familien og barnet og at vise ømhed og kærlighed. De, der besvarede spørgeskemaet, mente, at det bedste ved faderskabet er at følge barnets opvækst og udvikling og at være sammen med og lege med barnet. Et andet positivt aspekt var, at størstedelen af fædrene følte, at de fik tilstrækkelig støtte til faderskabet fra ægtefællen. □

Artiklen har været bragt i det finske tidsskrift "interpedia" nr. 3, 2007.

Landsmøde 2008 den 17.-18. maj

Adoptionsformidling og visioner for adoption

– hvor står vi om 5 år?

Sted: centralt i Danmark – vil blive meddelt senere, bl.a. på hjemmesiden.

Landsmødet arrangeres i år af Hovedbestyrelsen.

Landsmødet henvender sig fortrinsvis til medlemmer af bestyrelserne i lokalforeninger og interessegrupper, men andre medlemmer af Adoption & Samfund vil kunne deltage, hvis der er plads.

Det endelige program og sted samt tilmeldingsprocedure vil blive annonceret på hjemmesiden.

GEA's 10 års jubilæum

Det startede for 10 år siden med 12 kvinder og 3 børn. 10 år senere er der meget at fejre - og stadig meget at arbejde for.

af Inge Fabricius

35 glade børn i alderen 1-14 år og deres 25 mødre, mødtes den 24. november 2007 i København til GEA's 10 års jubilæum. Det hele startede den 23. november 1997, da 12 kvinder og 3 børn mødtes i Slagelse til stiftende generalforsamling for Gruppen af eneadoptanter (GEA). Formålet var at arbejde for bedre vilkår for eneadoptanter. De tre af stifterne havde allerede børn, mens de øvrige en-

ten var godkendte eller i gang med processen.

Udover det større deltagerantal, hvad er der så sket i de 10 år?

Ja, vi kunne jo starte med at konstatere, at den første sag, GEA tog hul på i 1997, var sagen om det særlige børnetilskud. Det gives til alle børn med kun én forælder undtagen børn adopteret fra udlandet af en eneadoptant. Da vi tog denne sag op, regnede alle med, at den uretfærdighed nemt kunne rettes, for enhver kunne se, at det var diskrimination, og der måtte være sket en fejl. Det måtte vi gøre politikerne opmærksomme på, og så skulle det nok blive rettet.

Nu 10 år efter må vi erkende, at det er endt med at blive en meget

politisk sag, og at der bestemt ikke blevet rettet op. Derimod ligger sagen nu til behandling i Den Europæiske menneskerettigheds Domstol, efter at den uden resultat har været igennem Landsretten og Højesteret, til behandling hos Folketingets ombudsmand og været genstand for beslutningsforslag i Folketinget to gange.

En anden ting der blev arbejdet med fra starten, var den situation at mange eneadoptanter fik afslag på deres ansøgning om adoption. I 1996 blev kun 37 % af i alt 39 ansøgere godkendt, mens der i 2006 blev godkendt 89 % ud af 79 ansøgere. For at sammenligne med par er tallene henholdsvis 91 % og 89 % godkendelser. Helt hvor mange eneadoptanter der har fået børn, ved vi ikke, men

Børn fra Etiopien, Kina, Nepal og Vietnam til GEA's 10 års jubilæum i november 2007

et sted omkring 250-300 er nok ikke helt urealistisk.

Nogle konkrete sejre kan vi dog notere os i GEA: Vi har formået at få vendt DanAdopts holdning til ene-adoption (de var i starten meget modvillige), og vi har fået gennemført, at eneadoptanters medrejsende på henterejsen får deres rejsesygeforsikring dækket af adoptionsgebyret på linje med par, der får to personers forsikring dækket.

Trods langt flere godkendelser og store fremskridt i holdningen til ene-adoptivfamilien, er det i dag er blevet sværere at være eneadoptant, fordi det er blevet meget sværere at få barn i forslag - ikke mindst efter at Kina, der har været langt det største afgiverland, har lukket for eneadoptanter.

En festdag trods de usikre fremtidsudsigter

Alligevel mente vi dog i GEA, at den udvikling der har været, og det store arbejde der er gjort i GEA gennem de 10 år, skulle fejres. Arrangementet var tilrettelagt, så børnene kunne få nogle gode timer, hvor de kunne lege og være kreative, mens alle mødre havde mulighed for at snakke. Det blev en rigtig god eftermiddag, og det var helt fantastisk, at opleve en flok dejlige børn som havde det sjovt og hyggeligt i hinandens selskab. Flere af børnene kendte hinanden, fordi deres mødre har fået kontakt gennem GEA og derved dannet netværk og fulgt hinanden gennem adoptionsprocessen. Det var tydeligt at se, at der opstået mange venskaber, både mellem voksne og børn.

Der er ingen tvivl om, at GEA har sin berettigelse og har været medvirkende til at danne mange netværk, som har haft stor betydning for den enkelte eneadoptant under hele adoptionsforløbet.

Fremtiden for eneadoptanter ser imidlertid temmelig sort ud lige nu. Der er blevet færre afgiverlande, hvilket betyder at ventetiden bliver meget lang, og vi kan frygte at mange ansøgere ikke kan nå at få et barn i forslag indenfor godkendelsesperioden.

Så GEA har stadig stor eksistensberettigelse og masser af arbejdsopgaver at tage fat på i samarbejde med Adoption & Samfund. ▢

VISO specialrådgivning

VISO er en landsdækkende specialrådgivning oprettet i forbindelse med kommunalreformen. VISO kan være aktiv i komplicerede sager, hvor adoptionsproblematikken er indblandet.

af Karen Fabricius Hansen,
psykoterapeut MPF, socialrådgiver

Jeg vil med dette indlæg gerne gøre opmærksom på VISO som en mulighed, hvor man som kommune eller adoptivfamilie føler der er brug for specialviden om adoption for at kunne sætte ind med den rette hjælp eller foranstaltning.

VISO blev oprettet i forbindelse med kommunalreformen for at sikre, at der stadig kunne ydes specialrådgivning og udredning i komplicerede enkeltsager inden for det sociale område og inden for specialundervisning. Endvidere har VISO som opgave, at være vidensopsamlende på specialområder. VISO er landsdækkende med den centrale afdeling beliggende i Odense. VISO entrerer

herudover med specialister rundt om i landet.

En sag er specialiseret og kompliceret i VISO sammenhæng når:

- Sagen sjældent forekommer i en kommune
- Sagen er kompliceret af flere problemstillinger
- Hittidige indsatser ikke har hjulpet.

Som adoptivmor og som privatpraktiserende psykoterapeut MPF og socialrådgiver har jeg mødt en del adoptivfamilier, som i mødet med

pædagoger, lærere og socialrådgivere har følt, at der ikke var den nødvendige specialviden i skolen, institutionen eller i kommunen til at forstå og håndtere dels barnets specifikke vanskeligheder dels den særlige forståelse og tilgang adoptionsvinklen kan fordrer. Hvis et adoptivbarn eller en adoptivfamilie har brug for hjælp eller en foranstaltning i skole, i hjemmet eller uden for hjemmet kræver det ofte udover den almindelige psykolog faglige viden, specialviden om adoptivbarnet og familiens særlige vilkår for at kunne se, at der er

Carl er født i Korea

Billedet illustrerer ikke artiklen

På Louisianas udstilling 'Made in China' - Lea er 5 år og født i Kina

Billedet illustrerer ikke artiklen

brug for hjælp og for at kunne sætte ind med den rette hjælp. Mødet mellem en forvaltning eller en institution og adoptivfamilien kan byde på vanskeligheder, fordi familien ikke er vant til at være "klienter" og blive behandlet som sådan og oftest er kompetente voksne med en del viden og overskud. Adoptivfamilier har måske overskud til relevant at kræve, at der etableres en foranstaltning. Børnenes og familiernes specifikke vanskeligheder kan være vanskeligere at få øje på, da de i kraft af i den sammenhæng at være mere velfungerende familier, overfladisk set klarer sig. Endelig kan vanskelighederne være så komplekse eller situationen så opkørt, at systemet ikke ved, hvad de skal gribe og gøre i og der foranstaltes hovesløsninger.

Hvem kan modtage VISO-specialrådgivning?

Man kan selv kontakte VISO og få specialrådgivning. Det gælder adoptivfamilien eller den voksne adopterede, som måske først på dette sene tidspunkt i livet, har fået behov for støtte/hjælp. Det er imidlertid langt det bedste, at få sin kommune til at kontakte VISO, idet VISO, når de er rekvireret af kommunen, kan hjælpe kommunen med at udrede sagen og på den måde levere en bredere vurdering/ rådgivning til bedste for barnet/familien.

Her ud over kan VISO yde specialrådgivning til kommunale, regionale og private tilbud når som helst i

sagsbehandlingen. For at få specialrådgivning hos VISO forudsættes det dog, at sagen er tilstrækkeligt belyst, så det faktuelle grundlag for rådgivningen er kendt.

Hvis dette ikke er tilfældet, rådgiver VISO den, der henvender sig, til at belyse sagen nærmere med det formål at øge det faktuelle grundlag for specialrådgivningen. Derfor anbefales det også at tage kontakt til VISO gennem kommunen.

VISOs specialrådgivning er kun vejledende. Det vil altid være kommunen, der beslutter, om VISO anbefalinger skal efterleves i form af en foranstaltning, men man står immer-

væk stærkere med en kvalificeret faglig specialrådgivning i ryggen.

VISO lægger vægt på at inddrage det professionelle netværk, som barnet/familien eller den voksne allerede er i kontakt med for at få en fælles forståelse af barnets/familiens situation og af løsningsmuligheder. Nære familiemedlemmer og andre relationer kan også inddrages.

Om VISOs specialrådgivning

- Den er gratis
- Den er kun vejledende
- Den bidrager til at formidle specialviden og faglige vurderinger af sagens fakta
- Den bidrager til at formidle konsekvenserne af de afdækkede fakta.
- Den bidrager til omsætte konsekvenserne til handlemuligheder

Jeg synes det er oplagt at være opmærksom på denne mulighed. Kommunerne er først langsomt ved at få øjnene op for, at der i VISO er en mulighed for specialrådgivning. Men også skoler, institutioner, opholdssteder m.v. kan drage nytte af denne mulighed. En overbebyrdet sagsbehandler kan på denne måde gratis få faglig støtte så barnet/familien kan få den rette hjælp og vigtigst af alt få hjælp afpasset deres helt egen unikke situation og behov.

Læs mere på www.servicestyrelsen.dk
mail: VISO@servicestyrelsen.dk, eller ring tlf. 72 42 37 00. □

Rasmus til MGP i Køge 2007

Billedet illustrerer ikke artiklen

så er vi i gang !

Stiftende stormøde !

Den 27.-29. Oktober 07 skrev 25 unge adopterede historie. De stiftede A&S-U (Adoption og Samfund – Ungdom) En selvstændig ungdoms organisation under Adoption og Samfund. Weekenden blev afholdt på Svendborg Vandrehjem.

Der var en lang dagsorden, mange papirer, der skulle behandles, men da weekenden var ovre tog vi hjem med en ny organisation der vil fungere som en bestyrelse. A&S-U skal i fremtiden hjælpe og vejlede unge adopterede og afholde arrangementer. Det næste arrangement bliver Futura Raide '08, hvor det bliver henne er dog ikke fastlagt endnu men sæt kryds i kalenderen ud for den 21.-23. Marts. Af andre arrangementer der er på vej kan vi nævne "Den vide verden" et arrangement der sætter fokus på oprindelses lande og nationaliteter. Hot linen er klar i sommeren 08, Den skal unge adopterede kunne ringe ind til og få svar om adoption, mobning og følelserne som ung adopteret.

Peter fra Sporløs

På Stormødet havde vi besøg af Peter fra Sporløs. Han fortalte om sin tur tilbage til Bulgarien hvor han opsogte sin biologiske forældre. Efter at have set udsendelsen og Peter havde holdt sit foredrag kunne man tale med Peter i enrum.

Formandskab:

A&S-U's formand
Jeppe Valentin
19 år og fra fyn

A&S-U's næstformand
Nicolai Carlos
15 år og fra fyn

Faktabox:

Næste arrangement:

Futura Raid '08

Deltagere sidste år: 34

Dato: 21-23 Marts 08

En Sjov weekend med fede aktiviteter, sammen med andre unge adopterede

Kontakt A&S-U:
Har du spørgsmål?

Kontakt formanden:
Jeppe Valentin
21 70 84 20
valentin@5750.dk

A&S - UNGDOM SPILLERUM FOR UNGE FORVÆGELSE

**Her finder du din lokalforening.
Ikke alle har hjemmesider. Er du i tvivl om dit
tilhørsforhold så se under
adresser og links på www.adoption.dk**

Lokalforeninger i Region Nordjylland
Nordjylland:

web: <http://nordjylland.adoption.dk>
mail: nordjylland@adoption.dk
Torben Frstrup, Wilhelm Jensensvej 1,
9500 Hobro. Telefon : 98 52 55 42

Lokalforeninger i Region Midtjylland
Gudenåen

web: <http://gudenaen.adoption.dk>
mail: gudenaen@adoption.dk
Mona Østergård, Sanglærkevej 12 Mønsted,
8800 Viborg. Telefon : 86 64 61 72

Vestjylland

web: <http://vestjylland.adoption.dk>
mail: vestjylland@adoption.dk
Helle Pedersen, Tyttebærvej 7, 6920 Videbæk
Telefon : 97 17 31 01

Østjylland:

mail: oestjylland@adoption.dk
Jeanette Lyk, Langballevej 14,
8320 Mårslet. Telefon : 86 29 76 63

Lokalforeninger i Region Syddanmark

Sydvestjylland:
mail: sydvestjylland@adoption.dk
Kirsten Korning, Øster Skibelundvej 36, Askov,
6600 Vejen. Telefon : 75 36 10 50

Sydsjælland

mail: sydoestjylland@adoption.dk
Søren Rahbek Clemmensen, Havevej 3A, 6091
Bjert. Telefon : 75 53 97 61

Fyn:

web: <http://fyn.adoption.dk>
Mail: fyn@adoption.dk
Sanne Pedersen, Lundsbergvej 38,
5863 Ferritslev. Telefon: 65 97 22 97

Lokalforeninger i Region Sjælland

Sydsjælland
mail: sydsjaelland@adoption.dk
Claus Holmstrøm, Sandageren 23,
4700 Næstved. Telefon : 55 73 37 70

Midt- og Vestsjælland:

web: <http://midtogvestsjælland.adoption.dk>
mail: midtogvestsjælland@adoption.dk
Lene Borg, Tveje-Merløse 2B, 4300 Holbæk.
Telefon : 59 43 92 01

Lokalforeninger i Region Hovedstaden

København:

web: <http://koebenhavn.adoption.dk>
mail: koebenhavn@adoption.dk
Kurt Nielsen, Dæmningen 55, 2500 Valby.
Telefon : 36 16 87 25

Københavns Omegn:

web: <http://koebenhavnsomegn.adoption.dk>
mail: koebenhavnsomegn@adoption.dk
Birgitte Dünweber, Mindevej 32,
2870 Dyssegård. Telefon : 39 69 91 07

Nordsjælland:

mail: nordsjaelland@adoption.dk
Sune Rasborg, Bentevej 3,
3060 Espergårde, tlf. 49 13 57 55

Bornholm:

mail: bornholm@adoption.dk
Klaus M. Nielsen, Smallesund 102,
3700 Rønne. Telefon: 97 22 19 37

Nyt fra LF København

Så kom vi ind i et nyt år og en ny struktur. Vi har skiftet navn fra Hovedstaden til København. Vi er blevet større: Foruden Frederiksberg og København hører nu også Tårnby og Dragør til her hos os, og som indfødt amarkaner glæder det mig meget at kunne byde velkommen til resten af øen.

Vi kom ud af det gamle år i vanlig stil med en velbesøgt juletræsfest, hvor godt 70 børn, forældre og bedsteforældre, samt en julemand havde fundet vej til festsalen på Frøbelseminariet.

I det nye år har vi skumle planer om at se lidt mere til mændene her i foreningen. Vores nye formand Kurt går med planer om en ølsmagningsaften i en af de mange nye små ølbutikker, vi har her i byen. Denne uformelle chance for networking håber vi vil tiltrække både voksne adopterede, folk der har børn, alle der går og venter, og jer der kun lige er begyndt at se adoption som en positiv mulighed. Vi satser på en gang i marts/april, så hold godt øje med kalenderen/vores egen hjemmeside.

Søndag den 1. juni bliver det så forrygende godt vejr, at vi holder picnic i Frederiksberg Have, foreningen giver en sejltur i de små både, I medbringer selv picnic. Alle er velkomne store som små, med og uden børn. Tilmelding af hensyn bestilling af bådene er nødvendig, men mere om det senere - sæt kryds i kalenderen allerede nu.

I løbet af foråret og sommeren vil alle forhåbentlig kunne begynde at se frugten af et øget samarbejde imellem lokalforeningerne i Østdanmark. Store og dyre foredrag som ingen af lokalforeningerne har råd til alene, vil vi gå sammen om til forhåbentlig glæde for hele regionen.

"Vov at møde din lokalforening live" vil blive afholdt i form af den årlige generalforsamling søndag den 31 august - meget mere om det senere.

I den kommende sæson har vi som ambition at gøre mere ved vores hjemmeside. Der har været nogle problemer med overhovedet at komme ind på den. De er løst nu. Stor tak til dig der skrev, og gjorde os opmærksom på det. Vi vil gerne gøre siden mere dynamisk med input, kommentarer til afholdte arrangementer og rejsebeskrivelser fra jer. Så besøg os engang imellem på www.koebenhavn.adoption.dk

*På foreningens vegne
Birgitte Larsen*

Se her - Se her - Se her

Foreningen har udgivet nogle forskellige pjecer med mere som kan bestilles hos sekretæren.

Særligt skal benævnes pjecerne "Når adoptivbørn skal passes" og "Adoptivbarn i klassen" samt "Adopteret og voksen" og "Adoption, råd og vink".

Herudover har vi udgivet en "litteraturliste" (blad) samt en bog fra vores behandlerkonference 2003. Foredragene som blev holdt kan fås på DVD eller VHS.

Vi er ligeledes i besiddelse af en del ældre blade, især vores tema-blad om skolestart samt andre temanumre.

Der henvises ligeledes til vores hjemmeside:

www.adoption.dk

Her kan der også findes meget rådgivning og information.

Ovenstående materiale kan bestilles på
sekretaer@adoptionogsamfund.dk

Adoption & Samfund lokalafdeling Fyn afholder

Temaeftermiddag om adoptivbørn og skolestart

Søndag d. 6. april 2008 kl. 13.00 – 16.00

på Odense Fagskole, Ørstedsgade 28, 5000 Odense C

Psykolog, forsker i adoption, adoptivfar og mangeårigt medlem af Dan-Adopts bestyrelse Lars von der Lieth vil i sit foredrag kort indlede med at fortælle om adoptionshistorien i Danmark, for – som han selv siger – har han været med hele vejen.

Derefter vil Lars von der Lieth fortælle om de vanskeligheder og særlige udfordringer et adoptivbarn kan møde ved skolestart og i sin skolegang. Foredraget vil bl.a. sætte fokus på skolerelaterede problemer omkring f.eks. social adfærd, sproglige udfordringer og specifikke indlæringsproblemer, og give et bud på værktøjer til at arbejde med de vanskeligheder, som adoptivbørn kan møde i forbindelse med skolen og skolestart.

Projektleder fra Skole og Samfund, Solveig Gaarsmand, vil i et kort indlæg fortælle om den rådgivning som alle forældre kan henvende sig til i forbindelse med problemer i skolesammenhæng – og som mange adoptivforældre bruger.

Pris incl. kaffe og kage: kr. 75,-

Tilmelding til Birgit Madsen, tlf. 66 13 90 52 eller birgit.madsen@mail.dk senest d. 27. marts.

ANNOUNCE:

Tilknytningsforstyrrelse - daglig praksis

Cand. psych. Niels Peter Rygård (adoptivfar) afholder én dags kursus om 4 forskellige temaer inden for det praktiske arbejde med tilknytningsforstyrrelse: for pædagoger, socialrådgivere, lærere, pleje- og adoptivfamilier.

Pris for en dag er 1600 kr. incl. forplejning og materialer.

Støvring Højskole 2. – 4. juni 2008.

Tilmelding:

www.tilknytningsforstyrrelse.dk, se "kurser"

ANNOUNCE:

Heldagskursus for bedste-forældre og andre nære relationer til adopterede og deres forældre

Skælskør d. 24.5.2008

**Undervisere: Michel Gorju
Karen Fabricius Hansen**

Undervisere på de adoptionsforberedende kurser.

Se nærmere: www.karenfabricius.dk

ANNOUNCE:

ADOPTIONS- ELLER BESØGSREJSE

Vi samarbejder med de førende luftfartsselskaber for at give Dem individuel betjening - uanset rejsemål og tidspunkt.

Kontakt en ekspert på dette område, som kender de specielle behov, der er i forbindelse med adoptionsrejser.

I visse tilfælde kan vi yde 5% rabat på flybilletterne.

Specialprogram for besøgsrejser til Korea

Indhent altid et uforpligtende tilbud hos:

senior rejser

ET SELSKAB I PROFIL REJSE GRUPPEN

Søtorvet 5 · 1371 København K
Tlf. 33 93 88 00 · Fax 33 93 88 90 · E-mail: sr@senior-rejser.dk

Landegrupper

Bolivia

www.landegruppe-bolivia.dk
Anette Buch-Illing - buch-illing@privat.dk
Benny Nielsen - egskellet24@mail.dk
Katinka Hoydal - hoylysdal@mail.dk

Brasilien

Kirsten Friis Rasmussen og
Hubert Pournow - tlf. 46 19 30 60

Bulgarien

Kim Mariegård - tlf. 59 96 12 02
thambour@mail.tele.dk

Colombia - Fanas venner:

Torben Sørensen - tlf. 86 14 57 08

Danmark

Fam. Behmer - tlf. 64 82 62 20

Ecuador

Mette E. Thygesen - tlf. 97 15 34 43
mette.thygesen@hotmail.com
www.ecuadorklubben.dk

Ethiopien:

Knud Nielsen - tlf. 75 80 24 74
aa31@nypost.dk
www.etiopien-foreningen.dk

Guatemala

Anni Bech Nielsen - tlf. 47 52 77 76

Hviderusland

Peder Marlo, Asgård 92, 9700 Brønderslev,
tlf. 98 80 04 18

Indien

Svend Erik Holm - tlf. 64 47 38 35
sve@holm.mail.dk, www.indiengruppen.dk

Kaliningrad/Moskva

Helle Pedersen - tlf. 97 17 31 01

Kina

Ulla Jahn, Solbakken 10, 1., 2840 Holte
kontakt@kinaforeningen.dk, tlf. 45 42 46 52
www.kinaforeningen.dk

Nepal

Hanne og Hans Doktor, tlf. 75 65 48 36,
hanne.veis@adr.dk

Peru

Bjørn Rude Voldborg, Æblehaven 1,
3400 Hillerød, tlf. 48 25 05 95
bvg@pharmexa.com

Rumænien:

Bente Pedersen - tlf. 62 62 20 51
www.rumania.adoption.dk
vjb@get2net.dk

Sydafrika:

Berit Engstrøm Krebs
askimvej7@mail.dk
www.landegruppesydafrika.dk

Thailand

Ebbe Møller - tlf. 45 79 24 46/40 64 55 84
ebbemoeller@yahoo.dk

Tjekkiet

Anette Rosenberg Clausen - tlf. 74 62 06 18
www.tjekkiet@adoption.dk

Vietnam

Peter Skjøt, Vigerslevstræde 12, 2500 Valby
tlf. 36 30 05 28
formand@vietnamadoption.dk
www.vietnamadoption.dk

Interessegrupper

Bal Vikas Venner, Indien

Claus Carlsen - tlf. 24 84 63 49
Bjørn Egekær - tlf. 58 50 31 06
www.balvikas.dk, info@balvikas.dk

Colombia - Fanas venner:

Torben Sørensen - tlf. 86 41 57 08
bestyrelsen@fana.dk, www.fana.dk

Ene-Adoptanter

Signe Hindsberger - tlf. 45 82 41 20
Linda Berkowitz - tlf. 39 18 04 12

Børnehjemmet Palna, Indien

Mette Thomsen - tlf. 38 28 50 25

Arrangementer foråret 2008

Onsdag d. 12. marts 2008 kl. 19 - ca. 22

Hovedbiblioteket, Ahlmanns Allé 6, 2900 Hellerup

”Tidlig pubertetsudvikling hos adopterede piger”

Hvad er tidlig pubertet? Hvornår er det for tidligt? Hvilke tegn er der?

Foredragsaften med Grete Teilmann, læge og ansat på Rigshospitalets afdeling for vækst og reproduktion.

Grete Teilmann har været igangsætter af den første store undersøgelse af adoptivbørn og præpubertet.

Tilmelding ved indbetaling af 30,-kr. pr. pers. på

Reg. 2123 Kontonr. 8135619095

(opgiv tlf. nr. på tilmelding) Tilmelding er bindende og beløbet returneres derfor ikke ved afbud.

Onsdag d. 26. marts 2008 kl. 10

Babymassage, se vores hjemmeside

www.koebenhavnsomegn.adoption.dk

Onsdag d. 31. marts 2008 kl. 17 - kl. 20

Hovedbiblioteket, Ahlmanns Allé 6, 2900 Hellerup

Fyraftensmøde

**- kun for fagfolk – pædagoger, PPRpsykologer, lærere, socialrådgivere og andre,
der arbejder med adoptivbørn i hverdagen.**

Se separat invitation på vores hjemmeside, som du kan tage med til dit barns pædagog mm.

www.koebenhavnsomegn.adoption.dk

Mandag d. 7. april 2008 kl. 19-22 for forældre

Hovedbiblioteket, Ahlmanns Allé 6, 2900 Hellerup

Fra børnehjem til børnehave...

Hvordan klarer adoptivbarnet hverdagen i daginstitutionen – og omvendt!?

De fleste adoptivbørn har i løbet af de første leveår oplevet mange skiftende omsorgspersoner, utryghed og tab. Langt de fleste falder hurtigt til i deres nye familier, selvom de kan have svært ved nærhed og det kan tage tid med tilknytningen. Og det gælder for de fleste, at der relativt kort efter hjemtagelsen venter dem en dagligdag i en dansk daginstitution; nogle gange før tilknytningen til adoptivforældre er sikkert forankret i det lille barn.

Oplæg og debat ved Dorianne Barslev, psykolog ved adoptionsrådgivningen i Hillerød: Hvordan går det børnene og hvordan kan man som forældre og institutionspersonale afhjælpe eventuelle vanskeligheder i daginstitutionen.

**Tilmelding ved indbetaling af 75,-kr. pr. pers. for medlemmer af adoption og samfund
på Reg. 2123 Kontonr. 8135619095**

(opgiv tlf. nr. på tilmelding) Tilmelding er bindende og beløbet returneres derfor ikke ved afbud

Torsdag d. 15. maj 2008 k. 19- ca. 22

Glostrup fritidscenter, Christiansvej, 2600 Glostrup

Info-møde

Overvejer du/I om adoption er noget for jer eller er I allerede gået i gang med ansøgning om godkendelse? Vi fortæller kort om godkendelsesproceduren, men lægger mest vægt på den personlige beretning om hvad det kan/vil indebære at adoptere.

Vi har 2 forskellige beretninger og der vil være masser af tid til spørgsmål, debat og snak

Tilmelding nødvendig på koebenhavnsomegn@adoption.dk, men fri entré.

Rådgivningsguide

Adoption & Samfund tilbyder rådgivning i alle faser af en adoption. Rådgiverne er enten faglige rådgivere med en specifik relevant uddannelse og særlig viden om adoption eller adopterede og adoptanter, som gerne lægger øre til din historie og kan komme med råd baseret på deres personlige erfaringer og foreningens viden i øvrigt.

Rådgiverne arbejder på frivillig basis. De har tavshedspligt. De fleste rådgivere besvarer rådgivningsopkald i deres hjem. Bemærk faglige- og særlige rådgivere har lukket i juli. Sagsrådgiverne kan kontaktes hele sommeren. Generelt vil det være mest belejligt, hvis I ringer efter kl. 20.

Sagsrådgivere:

Sagsrådgiverne svarer på generelle spørgsmål om adoption og rådgiver i alle faser af adoptionsproceduren fra de første overvejelser om adoption til adoptionsbevillingen er givet. Simple spørgsmål kan fremsendes på mail til adressen: raadgivning@adoption.dk

For egentlig rådgivning i adoptionssager er det bedre at henvende sig telefonisk til en af rådgiverne nedenfor, især hvis det drejer sig om lidt mere komplicerede sager, f.eks.:

- Sager, hvor ansøgerne fornemmer risiko for helt eller delvist afslag på godkendelse.
- Anke- og klagesager.
- Problemer i matchningssager.
- Problemer i forhold til de formidlende organisationer.

Mie Olesen	36 45 02 08
Anniker Kjør Hansen	35 82 35 43
Bente Romanoff	33 22 88 68
Josie Køhlert	43 64 70 10
Katrine Nordland	32 57 66 86
Claus Stenmose	59 44 14 32

Faglig rådgivere:

Rådgiverne er medlemmer, der tilbyder rådgivning inden for deres professionelle fagområde.

Socialrådgiver:

Rådgiver omkring børnesager og børnehåndicap; dvs. lov og ret i forbindelse med ydelser indenfor servicelovens børneparagraffer og sagsbehandling. Rådgiveren kan selvfølgelig ikke afgøre sager eller omstøde kommuners afgørelser, men kan derimod vejlede omkring ankenmuligheder.

Mette Gammelgaard 29 31 40 05

Sundhedsplejerske:

Rådgiver om den gensidige tilknytningsproces mellem barn og forældre, almindelige reaktionsmønstre hos barnet fx i forbindelse med søvn, måltider og andre dagligdags ting som pusling og bad. Hvordan kan man som forældre hjælpe sit barn bedst muligt gennem skiftet fra børnehjem/plejefamilie til adoptivfamilie.

Gitte Korsholm Jørgensen 74 83 22 57
Vibeke Povelsen 38 89 02 17

Talepædagog:

Rådgiver om tale- og sprogsværligheder før eller efter barnets ankomst. Sparre evt. med den lokale talepædagog.

Irene Bjerregaard 27 12 93 07

Psykolog:

Rådgiver unge og voksne adopterede og adoptivfamilier. Herudover kan psykologen medvirke til at viderefremme eventuelle behov for længerevarende indsats til relevante behandlere og/eller instanser.

Birgit Cederholm 44 44 33 82

Speciallærer:

Rådgiver hvis der er behov for eller overvejelser om en særlig undervisningsindsats i skolen, særligt i forbindelse med omsorgssvigtede børn.

Sanne Flittner-Nielsen 75 91 50 65

Pædagogisk konsulent:

Rådgivning i forbindelse med institutionsstart, indskoling og vanskeligheder i institutioner/skoler.

Gitte Stæhr Larsen 48 24 51 55
51 29 64 76

Læge:

Besvarer spørgsmål, der vedrører helbreds- og handicapforhold hos såvel adoptionsansøgere som barn i forslag og adopterede.

Tyge Fogh 44 34 16 09
Jesper Mørk-Hansen, 62 25 12 63
e-mail: m.h.gudme@dadlnet.dk.
Telefonopkald kun i dagtimerne/spørgsmål pr. mail med angivelse af telefonnummer i dagtimerne

Forælderådgivere:

Rådgiverne er medlemmer med særlig interesse i et bestemt emne inden for adoptionsområdet.

Adoption af danske børn:

Rådgivning om anonym dansk adoption.
Fam. Behmer 64 82 62 20

Adoption af større børn:

Rådgivningssamtaler samt mulighed for kontakt til andre familier, der har modtaget større børn, som tilbyder telefonisk støtte og hjælp omkring de problemer, der kan være forbundet hermed.

Anne Marie Poulsen 33 14 14 56
E-mail: ulfi@get2net.dk

Adoptionslinjen:

Voksne adopterede tilbyder rådgivning omkring det at være adopteret.

Telefontid tirs. kl. 19.30-21.00 70 22 23 03

Eneadoptanter:

Gruppen af EneAdoptanter, GEA, tilbyder eneansøgere rådgivning før, under og efter godkendelse samt efter hjemtagelse af barn. Endvidere har GEA faglige rådgivere, hvis udgangspunkt er eneadoption. GEA tilbyder desuden hjælp til opstart af samtalegrupper på et hvilket som helst tidspunkt i adoptionsprocessen.

Linda Berkowitz 39 18 04 12
Nina Andersen 44 64 23 50

Tab af barn i forslag:

Rådgivning som hjælp og støtte til dem, der har mistet et barn, som de har haft i forslag og været godkendt til.

Janne Skov 66 13 63 02

Endeligt afslag på ansøgning om adoption:

Henvi sning til psykologrådgiveren.

Adoption af præmature børn

Rådgivning om det at få et præmaturot barn i forslag eller at have et præmaturot barn.

Trine Boardman /
Klavs Frisdahl 46 37 07 08

Skoleproblemer:

Rådgivning i forbindelse med vanskeligheder knyttet til den adopteredes skolegang.

Bente Pedersen 62 62 20 51

ANNONCE:

China Base

Specialized in travels in China,
individuals & groups

Any special needs?

Why not send us an enquiry or ask
Christy for a proposal?

Please contact

Christy Chen Moeller at
christy@chinabasetravel.com

ANNONCE:

Terapi for adopterede børn og unge

- Kunstterapi - Sandlegsterapi
- Historieterapi - Spædbørnsterapi
- Vejledning

Jenny Vejbæk

Kunstterapeut / Sandplayterapeut
Holstebro

Tlf. 41422121, hverdage 8.30-9.30

Magasinpost **B**

Adoptionskalender

Husk - du er altid velkommen til at deltage i et arrangement i andre lokalforeninger end din egen.

Dato	Tid og sted	Arrangement	Arrangør	Kontakt / tilmelding
27.02.08	kl. 19:00	Tilknytning og udvikling Spændende foredrag med Rikke Yde Tordrup om Daniel Stern udviklingsteori hos børn.	A & S Vestjylland	Lene Henriksen, 9715 5954 / 6127 5955 Tilmelding senest søndag d. 13. januar 2008
29.02.08	kl. 15:00-17:30 KUA, Njalsgade 2300 København S	Adoptionsnetværket For dig, der arbejder med adopterede og adoptivfamilier i dit daglige forsker- eller behandlingsarbejde		For nærmere information kan du kontakte Louise Svendsen: Louise.Svendsen@adoption.dk eller 26244064 Tilmelding ikke nødvendigt
06.03.08	kl. 19:00 Tåstrup Kulturcenter, Poppel Alle 12, 2630 Tåstrup	Colombia Landegruppens generalforsamling Efter generalforsamlingen vil DanAdopt orientere om situationen lige nu i Colombia (formidling og at rejse i Colombia). En familie vil fortælle deres ophold i Colombia for nylig.	Colombia Landegruppen	Pia Thomsen, 5577 5571 Tilmelding nødvendig.
08.03.08	kl. 19:00 Tåstrup Kulturcenter, Poppel Alle 12, 2630 Tåstrup	VIP kursus Kursus for aktive i Adoption & Samfund - nye lokale og HB-medlemmer såvel som garvede samt rådgiverne	HB	Jørn K. Pedersen: Joern. K.Pedersen@adoption.dk / 74721111 eller Louise Svendsen: Louise.Svendsen@adoption.dk / 26244064
09.03.08	Midt i landet	Hovedbestyrelsesmøde Forslag til dagsorden bedes sendt til foreningen senest 14 dage før mødet.	HB	foreningen@adoption.dk
13.03.08	kl. 18.30-20.30, Ravnsborggade 13, 2200 København N	Øl og adoptions networking Gourmet ølsmagningsaften hos Høkeren - pris 150 kr. forudbetaling nødvendig. Se hjemmeside for LF-København	LF København	Kurt Nielsen, knieslen@yahoo.dk
05.04.08		Hovedbestyrelsesmøde Forslag til dagsorden bedes sendt til foreningen senest 14 dage før mødet.	HB	foreningen@adoption.dk
06.04.08	kl. 13:00-16:00 Odense Fagskole, Ørstedsgade 28, 5000 Odense C	Temaeftermiddag: Adoptivbørn og skolestart Foredrag v. Lars von der Lieth og Solveig Gaardsmand med efterfølgende debat.	LF Fyn	Birgit Madsen, 6613 9052 Tilmelding senest 27.03.08
17-18.05.08	Et sted midt i landet	Landsmøde Se annoncen side 15	HB	Annonceres på hjemmesiden
24.05.08	kl. 10-18 Skælskør	Heldagskursus for bedsteforældre og andre nære til adopterede og deres familier v. Familieterapeut Michel Gorju og familie- og psykoterapeut MPF Karen Fabricius Hansen. Se annonce s.21		Karen Fabricius Hansen, 2628 4213
01.06.08	Frederiksberg Have	Sommerudflugt/picnic og sejltur i Frederiksberg Have Kom og deltag i sommerudflugt/picnic og sejltur søndag d. 01. juni (Den internationale børnedag). Den nye lokalforening omfatter Dragør, Frederiksberg, København, Tårnby, men andre er meget velkomne.	LF København	Annette Spurr Nielsen, 3358 3373
14.06.08		Hovedbestyrelsesmøde Forslag til dagsorden bedes sendt til foreningen senest 14 dage før mødet.	HB	foreningen@adoption.dk

Forkortelser: HB=Hovedbestyrelsen, LF=Lokalforening

Se flere detaljer om arrangementerne på <http://kal.adoption.dk>. Optagelse til kalenderen: kalender@adoption.dk